

Алекс Болдин

На ръба

Един много ефикасен начин да преодолееш зашеметяващото те голямо нещастие, лепкавото блато на поглъщащата всичко мизерия, загубата на голяма любов или пък доверието на много близък човек за което единствено ти си причината, е да се обърнеш към хумора. Просто заставаш пред огледалото и имитираш нещо подобно на усмивка. След това позвъняваш на най-добрия си приятел, ако не ти е прекъснат телефона поради неплатени сметки. Отиваш му на гости и двамата изпивате по една чаша добре разрежено ментеливо вино, което той, след дълго колебание, е решил да купи с последното си левче на оскъдната си социална помощ от първото срещнато квартално магазинче.

Иван Конопов – Джовани обаче нямаше тази възможност. Поради неплатени сметки телефонът му бе изключен. Многогодишната безработица беше го съсипала. Още по точната дума бе „затрила“, а след това „заравнила“. Той дължеше пари на много хора и никой вече не искаше да му дава на заем. Как и с какво живееше и той самия не можеше да си обясни. Караше я някак си на ръба, ден за ден, с една вечна и неустойима надежда за нещо по-добро. По-доброто нещо все не идваше, а точно обратното ставаше все по-зле и по-зле. Какво ли не опитваше за да хване някаква работа, просто така, за хляба. Правеше всичко което го съветваха приятели но нищо не излизаше. Па кажи, че не било кутсуз история! От беля на по-голяма беля! Да се чуди човек какво да прави и от какво да се варди!

Беше една толкова красива, слънчева и мразовита януарска утрин.

Клоните на дърветата се белееха от скреж. Снегът скърцаше звънливо под подметките на забързаните ранобудни хора. Тук там прегладнели вработени прехвърчаха като мръсно сиви топки над препълнените боклукчийски кофи. Една дузина стугшени гълъби се пощеха, качнали на стрехата на жълто боядисания квартален трафопост, в очакване кварталния бръснар да ги нагости с натрошен твърд хляб. Това своеобразно благородно действие, напоследък той все забравяше да върши.

Джовани гледаше гълъбите през полузалебените стъкла на прозореца и усилено чоплеше с една свирепа ожесточеност слънчогледовите семки, вадейки ги настървено от полуразкъсаното целофаново пликче. Това бе последното хранително вещество което му бе останало от вчера. Вкочаняваше се от студ. Потри с длан късо остриганата си глава и се зае да обува „официалния“ си панталон. Имаше намерението да излезе и да се поразходи. Преди една седмица заетите от брат му пари внесе на сметка на една посредническа фирма която трябваше, по предварителна уговорка, да му осигури работа в Германия. За това си начинание се

похвали на целия квартал. Така че, който го срещнеше все го питаше кога ще правят изпращането. На досадните въпроси, Джовани отговаряше с пресипнало бодър глас, че моментът е вече наближил. Започнал е да учи немски думи, даже обрисуваше каква ще бъде германката за която ще се ожени.

Четиридесет и три годишният Джовани се беше оженил от 20 години насам и все нещо се объркваше та не можеше да доведе съответното момиче. На младини бе учил в езикова гимназия. Много му вървяха езиците. След един жесток побой от баща му обаче Джовани с повод и без повод започваше да разговаря с първия срещнат я на френски, я на италиански от което му остана и настоящия прякор.

Иначе си беше момче скала, яко общително и приказливо. Не можеше да излъже човек.

Всичко си казваше право както му е на душата. Трудно обаче си намираше работа.

Работи петнайсет години като миньор, а след като закриха мината едва се уреди като общ работник в една малка строителна фирма. Носеше кофите с цимент и дъските на кофража, не си жалеше силите. Даже и разширени вени хвана от тази тежка работа. Този факт горделиво изтъкваше като предимство и мъжественост пред своите познати.

Обаче случи се едно интересно събитие. След шумно рекламирания социализъм, народецът го сполетя зла съдба. Натресоха му една демокрация та стой и гледай! Строителната фирма се поболя и скоропостижно си замина. Тъкмо бригадата в която се подвизаваше Джовани бе започнала да понаучава под негово влияние френски, и се случи сериозната случка. Трагедия! Пълна трагедия за строителните работници и за него, която той на момента не можа напълно да осъзнае. С една дума остана без работа! Обикаляше непрекъснато фирмата с надеждата, че ще получи заплатите си от последните седем месеца но напразно! Пари нямаше!

Безгрижният и весел нрав на Джовани бе като една весела муха над бурканче със сладко, която целия квартал с удоволствие търпеше и коментираше. Много хора от съжаление му даваха пари „уж назаем“, прекрасно знаейки че той никога няма да има възможност да ги върне. По тоя начин си бе осигурил и вчерашната бира и пакетчето слънчогледови семки от бръснаря Пеци. Майтапчията Пеци изпитваше удоволствие да разговаря с него, въпреки че понякога от тези разговори му намаляваше клиентелата. Безгрижната душица на стария ерген, с помощта на бръснаря, детайлно, системно и постепенно се бе подготвила за загадъчния, романтичен живот на български емигрант, а по-точно за емигрант в

Германия.

Тази сутрин му се стори много студена. Немислимо бе обаче той, Джовани, да се размине с редовната си разходка, както обичаше да казва „на чист въздух“.

Щеше да я съчетае с ходене до трудовата борса и службата за социална помощ. Нахлупи черния си каскет от изкуствена кожа ниско над очите и остави ледения овехтял апартамент да се бори със собствената си скука.

Беше един обикновен студен делничен ден. Старият пазар, в северните покрайнини на града, бе започнал постепенно да се оживява. Младата продавачка от магазинчето за хляб бе получила стоката си твърде рано. За минута бе прибягала до електрическия калорифер в складчето за да стопли замръзналите си ръце. Тя чу хлопването на входната врата и без изненада видя зачервеното от студ лице на Джовани да се показва сред облак пара.

– Как си маце?

– Ти мацета ли си сънувал пак бе Джовани? – подкачи го на любимата тема тя.

– Ами аз постоянно си ги сънувам. – призна си чистосърдечно той. Ама сега минах да видя тебе и топлите ти банички.

– Оня ден, докато търсех нещо в склада една ловка кучка ми обра чекмеджето с парите. Сега собственикът ми удържа половината от заплатата.

– Мали-и-и, вярно ли? Как не си я усетила тая циганка?

– Как да не е вярно? Мисля, че не беше циганка. Дойде ми до рев. Сега половин месец ще работя без пари. Ти как я караш?

– Аз ли? Ами горе-долу! Ама ти какво дупе си направила и какви ци...

– Я марш от тук! Ако ще купуваш нещо купувай и чупка! – разфуча се младата продавачка.

Джовани се изненада. Стреснато отстъпи и заяви:

– Е, като се върна от Германия ще видиш ти. – закани се той и излезе отново на лютия студ. Във въздуха увисна един въпрос. Какво ли щеше да види тя след неговото завръщане от Германия? Парите които ще спечели и с които ще може да си позволи всичко или нещо друго? Но ... нейсе!

Новата бензиностанция до моста светеше като бисер в ранното утро. Бяха запалени всичките и светлини и реклами. Явно не жалеха електроенергията. Джовани се загледа в нея захласнато. Една стара,

подранила, небесно синя „Лада“ кротко чакаше да и се обърне внимание, спряла до модерната бензиноколонка. Облечените в жълт екип момчета не бързаха да излизат навън на студа за да я обслужат. Външният вид на „Ладата“ подсказваше че няма да има добър бакшиш. На изток из зад сивата сграда на ж.п. гарата слънцето изгриваше тържествено в широко позлатено зарево.

Джовани се закашля силно. Старата миньорска кашлица все не го оставаше. Не бързаше. Нямаше за къде и за какво да бърза. Имаше цял час и половина до отварянето на трудовата борса.

Премина сложното шосейно кръстовище и едва не се сблъска с Оги. Това беше старият, дребен, престарял квартален пес. Той едва местеше късите си крачка. Преди години неговата порода бе най-модерната и най-търсената от мераклиите кучкари. Че кой не обичаше къдрава и пухкава булонка, при това с подчертана физическа мъжественост и имперски характер. Сега Оги си бе останал само къдрав, с такава подозрителна къдравост, под която безмилостно прозираше пепеливата му набръчкана кожа. От имперския му характер бе останала само сприхавата, безгранична кучешка злоба.

Пю – пю – пю. Подсвирна му Джовани. Той очакваше някакво що годе внимание от страна на песа. Но такава за съжаление не се получи. Оги се бе забързал угрижено към някаква своя важна, кучешка цел, най-вероятно силно прегладнял не по-малко от Джовани.

Една сива прегърбена фигура, облечена в стар военен шинел се мярна някъде далеч пред него. Трябва да е Капитана, каза си той на ум. Човекът носеше по един полиетиленов плик във всяка ръка. Пликовете бяха добре натъпкани с празни бутилки. Впрочем това беше специалния бизнес на Капитана.

Сутрин рано, по обяд и вечер той обикаляше боклукчийските кофи около нощните ресторанти и барове, а след това бързо ги доставяше в изкупвателния пункт където му пускаха в дланта по няколко дребни стотинки. С тази „печалба“ Капитана си осигуряваше шкембе чорбата във вмирисаната закувалня до кооперативния пазар.

Досега бизнесът му вървеше горе-долу поносимо. Но! От няколко седмици се появи неговата безмилостна конкуренция, Тошо О-те-като! Въпреки пословичния си мързел О-те-като бе много изобретателен и винаги успяваше да обере предмета на неговия бизнес, няколко минути преди него. Как да не е изобретателен като е бил ОТК в известния в миналото медицински завод на града. Като си отвореше устата обаче и на човек му се завиваше свят от измислиците и лъжите които бълваше без

умора. А беше и подъл и присмехулен. Идеше му отръки. Преди събираше само кашони но откакто отвори ха веднъж разговор с Капитана по житейски въпроси, премина на бутилки. Подъл и мръсен ход, който Капитана все не можеше да преживее спокойно. Бодрата крачка на Джовани стори логичното. Капитана бе застинат и между двамата се завърза един формален и не дотам искрен и целенасочен разговор.

– Как е Капитане?

– Виж, мой човек! Като те гледам си учено момче. Не можа ли да си намериш работа?

– Колкото си намерил и ти!

– Мен не гледай! Какво е видяла тази побеляла глава! Да минат още шест месеца и ще видиш! Хоп и Капитана става пенсионер! Ти да му мислиш, че си на колко, четиридесет имаш ли?

– Горе долу. А ти хвана ли някое ново гадже?

– Знаеш ли мой човек? Тъкмо това ми беше на дума! Около мен се върти една, та се чудя какво да правя. Ти какво ще кажеш?

– Сериозно? Колко пъти те видя все ми се хвалиш с някоя, ама до сега не съм те видял с жена.

– Ти на Капитана не вярваш ли?

– Вярвам ти бе Капитане! Защо се засягаш?

– Ами така го каза, че...

– Е, аз съм като ония от онова село дето, има – няма все трябва да попитат и да уточнят, да избистрят.

– А сега накъде си тръгнал?

– Към трудовата борса и към социалните. На една бабичка с голяма пенсия и имот на село, дето не му видиш края, дали помощи за отопление. А аз без работа и без пукнат лев хем треперя от студ, хем гладувам.

– Така е баце! Ако си партиец, хем работа ще имаш, хем пари, та ще се чудиш какво да ги правиш. Я виж го оня началник от общината! Този парцел дето е лъснала тази бензиностанция е негов. Купи го на безценица от един закъсал и го продаде на десеторна цена на Лукоил. А Лукоил виждаш какво направи! След година ще пуснат моста над Дунава до Видин и целия поток от коли от Европата ще минава от тук. А ти си чопли семките! Партиец да си сега му е майсторлъка. А нашият човек от общината е баш партиец! И при Бе Ка Пето и при Се Де Сето все е на власт. Иде му отръки далаверата!

– Капитане, като ми заприказва за партии взеха да ме ловят нервите. Я си хващай пътя нагоре. Хей я и трикраката Буба иде. Ще ти прави компания.

– Коя Буба? – не разбра Капитана.

– Хей оная трикрака кучка. Миналата година я блъсна един камионтир. От тогава е с три крака. Клефа насам натам и се зъби на песовете които влизат в нейния район. Сега побягна след Оги и след минута ще го сдави. Като не може да влачи крак по бързо сам си е виновен. Не е ясно коя от двете кучешки злоби ще надделее.

– Ти знаеш имената на всички кучета от махалата бе. Да не им водиш инструктаж?

– Такъв съм си аз. Обичам да събирам информация! Ама досега няма никаква файда от нея.

– Ти си голям чешит бе!

– Пепел ти на езика Капитане. Чао за сега!

– Чао, чао! Па не му мисли много!

Джовани поглади машинално, по навик с ръка късо остриганото си теме, сви рамене от проникващия в него от всякъде студ и закрочи с широка бабайтска крачка към омразната му цел, бюрото за социална помощ.

Имаше нещо много важно, което толкова години все не му даваше мира а искаше ясно да разбере. Най кратко казано това беше въпроса за социалното неравенство. Какво го учеха в училище а какво ставаше в действителност? Работеше много и съвестно, а най накрая все беше извън чертата на игралното поле, както се казваше във футбола. И защо? С какво бе по-лош от другите? Защо не му вървеше в тоя живот? Нямахте смелостта да тегли чертата и отпусне края. Да спре да си задава тези въпроси. Вместо това непрекъснато мислеше за причините за своето жалко съществуване. Тези мисли нямаха край! Те бяха като една дълга върволица от мравки проточила се край пълноводен поток който безцеремонно и грубо спъваше всеки неин опит за преминаване на другия бряг.

Службата за социална помощ бе в една сграда с бюрото на властващата осем години в града гръмко наричаща себе си социална партия. Уж социална, социална ама закъсалите социално трябваше да бъртят четирите стръмни етажа докато се качат до модерно обзаведените кабинети на социалните чиновници. А бе едно такова яко бъртане, защото стълбището бе проектирано и изпълнено така, че по него можеше да мине само един човек. Разминаването на качващия се със слизация надолу хорски поток ставаше на площадките между етажите. Там всяка сутрин се събираше тълпа от хора на различна възраст, угрижени и изнервени, отчаяни и бледи от глад.

На долният етаж се намираше модерното голямо кафене-бар-дискотека и сладкарница на социалните партийци. То бе на същия етаж на който бяха и персоналните им кабинети.

С една дума като ги заболи главата от мислене по социалните въпроси на нацията да припнат, и без много етажен, алпийски напън, да му ударят по една водка с тоник за тонизиране от снощен пиянски махмурлук. Хей на това му се вика социално демократичен подход!

Качвайки се по тая тибетска, социална пътека Джовани чувстваше как постоянно напирашото отвътре негодувание започваше да се надига отново в него, да клоkochи като един тлеещ вулкан, който не се знаеше кога ще избухне. И когато това се случваше, неизменно му идваха на ум революционни цитати от поезията на Ботев и някоя и друга френска поговорка, която преди време учителите от френската гимназия му наби- ваха в ума.

Повр пьопл! Комбиен жур мизерабл ирон анкор?...

Една добре пременена циганка със силно начервени устни го зяпна. Зацъка с език.

– Е-е-й, кво учено момче, бре-ей! Кво прай тук тва българче а-а? Па-ари му требват, зна-а-м...

Джовани не обърна внимание на тази констатация. Когато му дойде ред, а това стана след около половин час чакане, влезе в стаята на отговарящата за него социална чиновничка. И в тоя момент, целия настръхнал, зачака нетърпеливо да му обърнат внимание. Внимание му обърнаха чак след още десет безкрайни минути.

– Молбата ви е отхвърлена! – вметна между две реплики със седящата срещу нея колежка, дебелията млада чиновничка. Осемте златни пръстена, стегнали подутите и до пръсване пръсти, бляскаха с една ехидна мекота. Тя продължаваше да се кикоти с колежката си, обсъждайки някаква известна само на тях история и вече бе напълно забравила за присъствието му. В един неочакван момент доброто възпитание на Джовани се изпари. Насъбралата се нервна възбуда внезапно експлодира.

– Бихте ли ми обяснили защо? – гласът му издайнически затрепери от гняв.

– Не отговаряте на изискванията! – отегчено заяви чиновничката, спряла за миг емоционалния разговор.

– Имате двустаен апартамент, което според наредбата Ви лишава от право за социална помощ.

– И какво? Според Вас да го продам и да изляза на квартира ли?

– Тълкуванието в наредбата е, че може да Ви носи доход!

– Ами че той е на последния етаж! В северните стаи панелите са се открили и снегът и водата от покрива шляпат направо на паркета. Те са напълно необитаеми!

– Това си е ваш проблем! Ще му направите ремонт!

– Аз ако имам пари няма да Ви питам какво да правя! Трябва ми помощ за отопление, безработен съм вече една година! Нямам никакви доходи!

– Нямате право!... И не ми губете времето, че навън чакат други!

– Ма-амка...!

– Мо-о-ля-я!

Джовани издаде един продължителен ръмжащ звук, който най-вероятно означаваше на езика на дивите животни свирепо разкъсване, и тресна вратата така, че тя едва не изхвъркна от пантите. Опашката от хора отвън се бе умълчала. Тя явно бе наясно с резултата от диалога. Един от чакащите проточено и философски заяви.

– Не си бутнал рушветче, приятел! – в настъпилата гробна тишина тази реплика прозвуча като звън на самотна камбана, в чиято истинност никой не се съмняваше.

– Ще и бутна аз едно рушветче та ще ме запомни!

– Тук, в тая опашка, половината от мъжкия пол сме и татковци на тая мръсница. Колко псувни е отнесла!...

– Е, аз съм и поредния татко... – с мрачен хумор отсече Джовани.

Както уточнихме по рано един такъв яд минава само по съвсем специфичен начин. И този специфичен начин милостивият наш господ бог без да се замисля много щедро му изпрати. На излизане от социалната служба той го среща с един негов стар приятел. Рожденото му име бе Ангел. Всички обаче му казваха Гявола. Защо ли? Никой не знаеше. По характер бе по-скоро доверчив, мързелив и глупав.

Повече от две години Гявола беше също безработен и никой не знаеше с какво и как се препитава. Веднъж в месеца ходеше да товари един камион-тир на една бизнесменка, чиято стока след това директно заминаваше за Франция. Бизнесменката непрекъснато го лъжеше, че ще го уреди на работа във Франция и не къде да е а във френските Алпи. Бедният доверчив Гявол се бе вързал сериозно на тези нейни думи и примирено вземаше жълтите стотинки без никакъв протест, след цял ден изтощителна работа. През останалото време ходеше да бере коприва, което бе почти единственото му дневно меню. Ако някой го поканеше на гости това събитие се превръщаше в неописуем празник, защото гостито по

принцип не минаваше без ядене.

Така преминаваха дните на Гявола. Той бе скрил инженерната си диплома, защото вместо да му помогне тя повече му вредеше. За колко ли видове свободни работни места му бе отказвано на трудовата борса, само затова, че бе висшист. Амбицията му да стане нощен пазач в едно начално училище гръмко пропадна след една силна разправия с борсовите чиновнички. Така че Гявола старателно скри факта, че е инженер и се примиряваше със всяка възникнала възможност за работа която му носеше що годе някакъв доход за преживяване. При него емиграцията също се бе превърнала във фикс идея, но в много по-силна степен от тази при Джовани. Тази тяхна обща цел така ги бе сближила, че всяка среща не се разминаваше без съответния бурен и подробен коментар на болната тема.

– Е-е-й Гяволе, здрасти бе! Ка-а-де се загуби?

– Има една добра и сигурна възможност за Холандия. – подхвана той любимата си тема. – Работа в селското стопанство. Берат се зеленчуци. Почти нелегално! Ще се живее във фургони направо на полето. Парите са добри!

Човекът който ще води, подготвя група за началото на април. Само че иска по петдесет процента от първите три заплати.

– Па това е добре! Само да е истина! Ти навит ли си?

– Иска ли питане! Нали ме познаваш!

Позивите за емиграция при Гявола бяха започнали още след смъртта на баща му и първите месеци на сполетялата го безработица. Най-напред заветната за него цел бе Южноафриканската република. Постепенно след това тя се насочи към Австралия, Нова Зеландия, Кипър и Испания та стигна чак до Холандия. Събираше усилено информация. Търсеше фирми посредници, правеше една след друга все по-намаляващи вноски при най-различни ловки мошеници, докато влога му един ден се усмихна по логичния начин на цифрата нула.

Желанието за информация в тази насока при него обаче ни най-малко не намаляваше. Това бе единствената тема която ефикасно го събуждаше от все по-силно обхващащата го летаргия.

– Да идем у нас да ударим по една табла? – предложи Гявола.

– Ти нали изключи парното?

– Изключих го но от тръбите идва малко топлинка. Повечето семейства във входа са с парно и затова още се усеща топлото. Има и малко винце от снощи. Даскала ми бе на гости и почерпи за ново гадже. Заплеснал се е с едни ученички...

– При мен всички във входа са изключили парното. Половината са безработни а другата половина си заминаха на село, за да се опитат да преживеят някак си тая люта зима. Там все ще се намери някоя кокошка да снесе някое яйчице, а и дръвца може да се отсекаат от някое запустяло лозе. С една дума, в този мой скапан апартамент, се получава един студ, че не можеш да се свъртиш на едно място.

– Е-е идваш ли?

– Добре! Да вървим! Винцето добро ли е?

– Домашен самоток!

– Е-е-еха-а!

– Ти още ли имаш оня навик да хвърляш чифтове?

– Ами, ще ти направя едно показно!

Приятелите тръгнаха надолу към скупчените сергии на скоро оформения пазар. Той възникна за броени месеци в центъра на града. Причината за това бе постепенното спиране работата на местните заводи, разорени от липсата на пазари и от действията на некадърни престъпни ръководители и правителства. Много хора бяха изхвърлени на улицата и останаха безработни. Беше се създала една психоза, че в търговията е разковничето на проблема. Всички се хвърлиха да правят търговски сергии с каква ли не евтина стока и то там, където бе най-представителната част на града, където бе най-голямото движение на хора. Мястото придоби едно колоритно и популярно име „битака“. Който дойдеше и от къде дойдеше, неизменно отиваше там, на „битака“, хем да погледа колоритни сцени, хем да се срещне с някой познат или приятел.

Двамата се запътиха без уговорка към този най-посещаван пазар в града. Студът сковаваше телата им. Бял скреж се втвърдяваше по веждите и клепачите им. В ранната, слънчева януарска утрин „битака“ постепенно се оживяваше. Наведени над малки, натоварени с кашони колички, припрени хора прииждаха от всички негови крайща. След миг дребната амбулантна стока щеше да се разтовари и старателно да се подреди по сергиите, в очакване да мине общинския чиновник който събираше таксата за пазарна маса или на първите ранобудни клиенти.

Гявола се наведе за да закопчае ципа на лявата си обувка. За жалост не успя. Ципът се бе развалил! Трябваше да го смени но нямаше пари нито да купи въпросния цип нито да плати на обушаря който щеше да го зашие. Потропа с измръзналия си крак на едно място, натика ръце още по-дълбоко в джобовете на окъсаната си шуба и се заплесна в съдържанието на една сергия.

Там, ранобудният продавач бе окачил евтини ръчни китайски

часовници, на една хоризонтално обтегната конопена връв.

Часовникът му отдавна се бе развалил. Предметът за решаване на проблема с точното време беше точно тук, на тази сергия, окачен на полювяваната от утринния, леден вятър конопена връв. Цените бяха чудесни, но само при едно условие, да ги имаш тези така дефицитни левчета. Гявола с усилие откъсна поглед от часовниците и потърси своя приятел.

Джовани се бе спрял до една сергия с цветя. Китките бяха току що извадени от пакетите и разположени пишно на импровизираните рафтове по трите стени на набързо опънатата палатка от армирано полиетиленово платно. До вечерта, на лютия студ цветята щяха да измръзнат и поухнат. Но сега, в тоя момент те бяха удивително свежи и примамващи погледа. Тази пъстра палитра от всички цветове на дъгата така го омая, че той спря, зяпна с уста и остана продължително загледан в една голяма червена роза.

Ожесточението в лицето му някак бавно и постепенно се стопи. То омекна и една тръпка на радост премина забележимо по него, съвсем по човешки. Колко ли отдавна не бе виждал красота в тоя жесток свят?

Не можеше да си позволи да купи това цвете! Ръката му неволно, в някакъв внезапен, неустоим порив се повдигна и пръстите му докоснаха нежно алените листа на розата. Подсмъркна и застина в някакъв дълбок щастлив трепет. Огрян от студеното, утринно януарско слънце той така и не разбра, че беше обект за детайлно филмиране от страна на камерата на малката репортажна група на местната кабелна телевизия.

Младите репортьори работеха по актуалната тема за нарастващата мизерия и безработица. Без да искат, или по някакво случайно стечение на обстоятелствата те бяха попаднали на човека който беше най-подходящия за тяхната тема.

Този вече не млад мъж, без сам да го желае, живееше на ръба. На оня краен ръб в своя живот, зад който нямаше нищо друго, освен студената бездна на небитието.

Беше повече от очевидно, че при малко повече настойчивост и късмет тези млади телевизионни репортери щяха да се превърнат в добри професионалисти.

Умението да уловиш мигът на човешкото щастие е много рядко нещо, нали?

КРАЙ

© 2002 Алекс Болдин

Източник: Авторът

Разпространява се при условията на лиценза „Криейтив Комънс – Признание –
Некомерсиално – Без производни“ версия 2.5 (CC-BY-NC-ND version 2.5)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2939>]